

Élénk vita alakult ki a diákok és a tanárok között (Fotó: Eszes)

Az egyre biztatóbbnak mutató törekvés, hogy piros betűs ünnepeinket a hagyományos megemlékezéseknél kevésbé megszokott módon avassuk a dátumhoz méltó eseményé, ismét egy új kezdeményezéssel gazdagodott.

Az egyetemi tanács, a pártbizottság, a szakszervezeti tanács és a KISZ-bizottság tagjait, valamint a szakszervezetek vezetőit a november 7-i ünnepélyre szóló meghívó mellékelete egy formabontó találkozóra invitálta. Helymegjelöléséül az egyetem klubját tüntették fel, melyet erre az alkalomra valóban meghívott és baráti beszélgetésre hívogatóra várásoltak a rendezők.

Az összejövetel indítéka egy

ahhoz az asztaltársasághoz szegődött, melynek éppen porondon levő témája szívéhez legközelebb állt.

Gondi elvtársat például filozófus elmék gyűrűje fogta körül, vitájukból leggyakrabban a „kispolgáriság” szó szűrődött ki. Szabó Kálmán elvtárs asztalánál sűrűn fordultak meg a gratulálók, új rektorunkat pedig az oktatás rendszerében várható változtatásokról faggatta kitartóan vagy tíz hallgató. A kultúrosztály jókedvű asztaltársaságánál Kandikó József gólyabáli főrendező folytatott közvélemény-kutatást a báli tapasztalatokról. Ide csatlakozott néhány, a hallgatói és tanári státusz között átmeneti állapotban levő, népszerű gyakorlat, miközben családok keverésű „közgazdász-koktéllal” (fele Traubi — fele muskotály) koccintottunk jó teremmiszterünk egészségére is.

A beszélgetésekbe belemelegedve az a jó érzés töltötte el minket, hogy egy régen várt összejövetel részvevői voltunk. A politikai hangulat a klubbeli találkozónak éppúgy sajátja volt, mint a megelőző ünnepélynek. Ugyanakkor a legeredtebb ötlet tökéletes megvalósítása is rendszerint egy sor próbálkozás eredménye. Így például — hogy Hagelmayer elvtárs megjegyzését idézzem — a meghívottak körét esetleg tanácsos volna kiterjeszteni a KISZ-ben szereplőbb funkciókat betöltőkre is, a jelenlevőknek ugyanis eljáró szerepük következtében amúgy is több lehetőségük nyílik az állami és politikai vezetőkkel való együttlétre.

Az mindenesetre már most is megállapítható, hogy a találkozó jelenlegi formájában is jó keretet biztosított egymás véleményének, gondolatának, szándékának mélyebb megismeréséhez, s ez csak használnak, mozgalomnak egyaránt.

— szi —

A Középiskolák Politikai Vitakör régi szakszervezetek egyetemünkön. Azok közé a szervezetek közé tartozik, amelyek valós gyakorlati igény hozott létre. A feladat, amit magára vállalt a középiskolások politikai érdeklődésének felkeltése, vagy jobb esetben a már kialakult érdeklődés kielégítése, segítségnyújtás a tájékozódásban.

Közismert dolog, hogy ez a feladat az utóbbi években a középiskolai oktatás előterébe került. Nyilvánvaló, hogy a Politikai Vitakör csak egy forma, de igen hatékony forma lehet a középiskolások politikai képzésének ill. továbbképzésének megoldásában. Hatékonyabb mint az órákon gyakran elhangzó figyelmeztetés; „olvassatok naponta újságot!” Az öntudatraébredés korszakától kezdve a gyerek fejlődésében meghatározó szerepet játszik a néhány évvel idősebb barát hatása. Nem nehéz belátni, hogy hasonló módon a középiskolásokhoz mi egyetemisták tudunk leginkább közel kerülni, és befolyással lenni fejlődésük irányára.

A Politikai Vitakör létjogosultságát és fontosságát felesleges tovább bizonygatni, gondolom az vitán felül áll.

Mármint felmerült a kérdés, mi az oka annak, hogy ez a valóban értelmes célt szolgáló szervezet haldoklik, és tegyük hozzá nem a középiskolások hibájából.

30 iskola jelentkezett

A felhívásra, amit szeptember elején Semjén András (III. ng.) a PV csoport vezetője kiküldött a középiskoláknak, 30 iskola válaszolt, és legtöbb levélben nem egy, hanem legalább 3-4 embert kértek.

Harc, vagy a demokratizmus érvényesülése

(Töprengés az I. évfolyam küldötttervezetéről)

1973 október 24-én a Makarenkó utcai kollégium színháztermében került sor az első évfolyam vezetőségválasztására. A küldöttgyűlés délután 3 órakor kezdődött és este fél 9-ig tartott. A hosszan tartó vita eredményeként az első évfolyam KISZ-titkára Bokros Lajos lett. További vezetőségi tagok: Borri Katalin, a Makarenkó utcai kollégium ösztöközője, Nagy Judit, a Veres Pálné utcai kollégium ösztöközője, Surányi György érdekvédelmi felelős, Sziráki Agnes kultúrfelelős, Csizmadia Magdolna, a vezetőképzés felelőse, Erdel Péter agit. prop. titkár, Szegedi Eva szervezőtitkár, Sipos Péter tanulmányi felelős.

A SZÁRAZ TÉNYEK után következzen a választás előzménye, értékelése, elemzése:

Már a választás előtti napon elterjedt a hír: érdemes mindenkinek eljönni a gyűlésre, nagy harcra lehet számítani! Egyesek arra buzdítottak, hogy beszéljünk rá a csoport küldötteit, támogassák az eredeti jelöltet, mások új nevet, új embert javasoltak KISZ-titkárnak. Vértés András, a választási bizottság elnöke nyitotta meg a küldötttervezetlet, véleménynyilvánításra, demokratikus, parlamentáris formára szólítva fel a küldötteket.

És rögtön fellángolt a vita: indulatos, meggondolatlan, éles megjegyzések egész sora hangzott el a KISZ-titkársjelölt mellett és ellen. Mind a két oldal „rágalmak” egész sorát zúdította a másik fél fejére. Felszínre törtek a személyes sérelmek. A jelöltet támadók a katonaságra hivatkozával elleneztek megválasztását. Mások előbbi életére, a középiskolai jellemzésére, párttagságára hivatkozával támogatták megválasztását. A legellentmondóbb nézetek, vélemények csaptak össze a legképtelenebb helyzetekben, sokszor már úgy tűnt, hogy valamelyik fél nem mond igazat, de hogy ki, nehéz lett volna eldönteni megfelelő érvek, a bizonyítás, nagyfokú szubjektivitás miatt.

Megdöbbenés, matastaltság alakult ki azokban az emberekben, akik nem ismerték egyáltalán a jelöltet, tehetetlenül

néztek az elfajuló vitát: nekik itt szavazniuk kell ma, de milyen alapon? Melyik tábornak van igaza? Egyáltalán: hogy kerülhetett egy ilyen ellentétesen megismert ember — akinek ennyi ellensége lett a katonaságnál — a jelölőlistára?

Ez a bizonytalanság tükröződött a szavazólistára kerülés megszavazásakor: a küldöttek 61 százaléka szavazott igennel. Ez gyakorlatilag egy „páthelyzet!” volt egyenlő, a kivezeto utat csak egy új jelölt jelenthette. Így is történt: a küldöttek új nevet „dobtak” be, aki mellett rögtön öt-hat támogató vélemény hangzott el. Nem részletezem tovább a választást. Tény, hogy a KISZ-titkár ez az új ember, Bokros Lajos lett.

— A VÁLASZTÁS sok kétséget hagyott maga után a jelölőbizottság munkáját illetően. Ha tudták, hogy jelöltjük nem éppen kifogástalan ember, ha látták, hogy véleményük nem fog egybeesni a küldöttek, s rajtuk keresztül a csoportok véleményével, nem kellett volna eleve más embert jelölni erre a nagyon fontos posztra? Vagy nem tudták? Hogy-hogy nem tudták? Nem kellett volna már a gyűlés előtt szélesebb felmérést végezni?

Az elfajuló vita láttán az „átlagküldöttek” nem választhatták meg titkárnak, függetlenül attól, hogy egyetértettek vagy sem a felszólalókkal, hogy ismerték vagy sem a jelöltet. Kialakult egy olyan lélektani szituáció, a hangos el-lentábor nyomására egy olyan helyzet, hogy csak egy másik ember nyerhette el a szavazatok többségét. Az volt a probléma, hogy az eredeti jelöltet támogatók nem készült fel érvekkel, nem tudták igazukról meggyőzni a többieket. A másik tábor érvei sem voltak mindig reálisak, hangnembük pedig éppen kifogásolható, de megingatták a küldötteket.

A választás légkörét, hangnembét, a felszólalók egymással szöges ellentétben álló érveit tekintve, joggal érezték úgy a résztvevők, nem ilyenek kell lenniük egy évfolyam vezetőségválasztási gyűlésének. A személyes sérelmeket félre kell ilyenkor tenni, a lehető legobjektívebben kell arról dönteni, alkalmas-e a jelölt a KISZ-titkári munka ellátására vagy sem.

Eddig az elsősők véleményei. Hallgassuk meg azonban a jelölőbizottság elnökét az előkészítő munkáról, a választási gyűlés légköréről.

Vértés András, — a jelölőbizottság elnöke:

— Még az év elején összehívtuk a katonai KISZ-vezetőségek tagjait, tőlük kérve véleményeket, javaslatokat, kik kerüljenek be az egyetemi KISZ-vezetőségbe, milyen volt a KISZ-munka a katonaságnál, akadtak-e személyi ellentétek. Az idén kevés konkrét javaslat hangzott el, személyi ellentétekről sem beszéltek.

A jelölőbizottság — mely már szeptemberben megalakult — az instruktorokkal is szoros kapcsolatban állt, ők jobban ismerték csoportjaikat, az egyes embereket.

Az alapszervezeti választásakor az egyes csoportok megjelölhették, kit javasolnak az évfolyamvezetőségbe kit nem. Így alakult ki annak a 35 embernek a névsora, akiket a legtöbben javasoltak, akik szám-bajóhettek a vezetőségválasztásakor. Egyébként végignéztük a középiskolai jellemzéseket, pályaalakalmassági vizsgák anyagát, elbeszélgettünk a patronáló tanárokkal, instruktorokkal, személyesen mind a 35 emberrel: mindenki magáról vallott, de elmondta a többiek-ről is a véleményét. Ez után következett a jelölőbizottság tényleges döntése.

Természetesen hibákat követtünk el: kevés volt a rendelkezésünkre álló idő a szüretnek, kirándulások stb. miatt, nem sikerült mindenkiel alaposan elbeszélgetni, mindenkiről a lehető legtöbb véleményt összeszedni, nem voltak meg tehát az optimális előfeltételek.

HIBA VOLT, hogy az általunk titkárnak javasolttal kapcsolatban csak későn derültek ki a nagyon éles ellentétek, egy héttel a küldötttervezetlet előtt. A jellemzésbe ezt be kellett volna írni azzal, hogy a jelölőbizottság tudja ezt, véleményét fenntarthatja.

A választásról: nem harc volt a jelölőbizottság és az elsősök között. A demokratikus választás követelménye, hogy demokratikus módon hangozzanak el a vélemények, a többség véleményének kell tükröződnie a döntésben. Az, hogy ez nem azonos a jelölőbizottság véleményével, nem vereség. Minden demokratikus választás követelménye, ha a demokratizmus komolyan gondolkodik, ezt meg is kell a gyakorlatban valószínűsíteni. Ez történt itt is, az azonban már nem a demokratizmus ismérve, hogy a küldötttervezetlet megelőzően egy rágalomhadjárat, agitálás indult meg, egyoldalúan állították be a tényeket — ez az antidemokratizmus jellemzője.

Az évfolyammal kapcsolatos jó munka nem egy választási vitában dől el, nem vezethet rossz kapcsolatra, összeütközésre.

Miután a kedélyek lecsillapodtak, az indulatok megnyugodtak, elérkezett a munka-kezdés ideje. Csak ezzel lehet meggyőzni a még mindig kétkedőket, ingadozókat, hogy jól választottak, vezetőik méltók a bizalomra.

Kocsi Ilona

Könnyen kiszámítható, hogy az igények kielégítéséhez minimum 70 lelkes egyetemistára lett volna szükség.

Csak hogy Semjén András másik felhívására, amit a levelek kiküldésével egyidőben hoztunk, egyetemistákhoz intézett 10 elsős és 5 másodéves jelentkezett. Így azokkal együtt, akik már tavaly is vezettek szemináriumot, és nem hagyják abba a munkát, egy híján 20 vállalkozó akadt. Nem merem feltenni a kérdést, hogy mit csinálnak a többiek? A többi 2250—19 hallgató. Tudom, hogy „nem érünk rá”, mert van éppen elég KISZ-munka az egyetemen belül is, mert tanulni is sokat kell, és élni is egy kicsit. Tudom, hogy van Studium Generale, ahol kb. 150-en dolgoznak, és van Marxista Diákakadémia, ahol 25-en vezetnek szemináriumot. Azt is tudom, hogy bárki a 2231-ből képes lenne elfogadható kifogást felhozni: miért nem vezet politikai vitakört.

És mindennek ellenére mégsem értem, hogy a mi egyetemünkön, amelyik közismerten a legpolitikusabb a felsőoktatási intézmények között, miért csak 19 ember akad, aki veszi magának a fáradságot és feláldoz havonta egy vagy két délutánt.

Vagy nemcsak a fáradságról van szó?

Sokan nem merik vállalni

Az időhiány csak egy a felhozható ellenérvék közül. (Kétségtelen, hogy az egyetemisták legaktívabb, legközéletibb rétegét jellemzi leginkább). Azonban olyanok is akadnak szép számmal, akik képtelennek érzik magukat ahhoz, hogy vitakörvezetést merjenek vállalni és attól tartok, ez sok esetben nem pusztán álszerűség.

Megkérdeztem, milyen követelményeknek kell megfelelni annak, aki vitakört akar vezetni. A feltételek meglepően általánosak: — rendszeres sajtófigyelés; — marxista alapállás. Tulajdonképpen nem is feltételek, mert nem fogalmaznak meg plusz követelményt, csak olyasvalamit,

aminek vitakör vezetésétől függetlenül is eleget tesz a többség, legalábbis eleget kellene tennie.

Megoldás?

A szemináriumvezetők toborzása általában problémát jelentett, de mindig akadt kb. 50—60 egyetemista, aki ebben a szakszervezetben dolgozott. Nagyobb gondot okozott az évközi lemorzsolódás. Megesett, hogy felévkör már csak feleannyi egyetemista járt ki az iskolákba, mint ahányan indultak. A legutóbbi egyetemi küldötttervezetleten is felmerült a kérdés: szigorítani kell a felvételi rendszert. Csak hogy kevésből nemigen lehet válogatni. Egyszerűen nincs mód rá, hogy minden iskolába olyan szemináriumvezető kerüljön, mint pl. amilyen Kosárka József volt.

Előtte egy megható, elragadtató hangú levél. A Jedlik Ányos Gimnázium KISZ-szervezete küldte: „Ugy éreztük, szükséges megírni és megköszönni azt, amit Jóska nekünk adott.” A levél végén kérdés: „a jövő esztendőben is küldjétek előadókat, ha lehetőség van rá 3 főt! Nagyon sokat segítenének munkánkban. Előre is köszönjük!”

Nem tudom, jutott-e valaki hozzájuk a 19-ből.

Ui.: Két hónap már eltelt a tanévből, de még a nagyja hátra van.

Ha van olyan köztetek, aki — értesülve a vitakör gondok-ról — vállalna szeminárium-vezetést, jelentkezzen az Érdekvédelmin.

Béki

Ifjúsági szekció a TIT-en

A TIT az ország különböző egyetemeinek hallgatói közül, az ifjúsági klubok patronálására, munkájuk segítése érdekében alakult. A résztvevők a TIT tagjai lennének és munkájukat anyagilag a TIT díjazná.

Jelentkezni lehet november 25-ig a KISZ-bizottságon.

Középszerűen már nem lehet

Az ideai általános kari küldötttervezetlet (október 23.) formájában látszatra a korábbiakhoz hasonló volt, tartalmi szempontból azonban néhány meglepő és többnyire egyetértően üdvözölhető újdonsággal szolgált.

Mindenekelőtt kiderült, hogy az új titkárválasztás nem elengedhetetlen feltétele egy tisztességes küldötttervezetletnek. Az, hogy ez az aktus átkaros emlékezet óta szerepet a küldötttervezetletek napi-rendjén, csak annak a sajnálható ténynek a következménye volt, hogy eddigi titkáraink többsége „trónra lépésük” után rövidesen még egy lépést tetek: ki az életbe. Most, hála jelenlegi titkárnak meglehetősen ifjú korának, ez a napirendi pont elmaradt (csupán két vezetőségi tag kooptálásának bejelentésére került sor), ennélfogva az értekezlet lerövidült és több idő és energia jutott a tartalmi kérdések megvitatására.

Csáki Györgynek, a kari munkatervhez fűzött kiegészítője után a vezetőség, a hozzászólók korántsem „szörmentén” ogalmazott támadásaival taláta magát szemben: a munkaterv változtatásának általánososságát sokan kifogásolták. További kritikának szánták azt a megállapítást is, hogy a munkaterv különösen egy csatolt beszámoló nélkül, és a tavalyi munkatervhez való hasonlósága révén, azt a látszatot sugallja, mintha a kari KISZ-munka a múlt év óta egy helyben topogna és az akkor kitűzött feladatok megoldásában semmiféle előrehaladás nem történt volna. A vezetőség válasza, miszerint a munkaterv készítésekor tömörségre és a lényegi pontok megjelenésére törekedtek, sem győzte meg a bírálókat, így a vita végül nem tárgyalt eredményt hozott: a kari képviselői a munkatervet je-

lenlegi formájában nem fogadták el és a vezetőséget megbízták annak átdolgozásával.

Hasonló sorsra jutott a Tanár-szak munkaterve is, mely a fenti hiányosságokkal — mondhatni — hatványozatlanban rendelkezett. Itt viszonylag elfogadható érvként, a szakított kar arra hivatkozott, hogy a szakszervezet nem kapott munkájához elég segítséget az alapszervi titkároktól, s így ez a terv egy pár ember néhány órai munkájának eredményét testesíti meg. (Ez viszont mégsem lehet egy ilyen jellegű dokumentum összeállításának sikeres módszere, s egyben felveti a vezetési stílus hatékonyságának kérdését.)

A pénzügyi és népgazd. terv szak munkatervének elfogadását a küldöttek megszavazták. Kiemelésre érdemes még az a probléma is, melynek lényege „rég szakszervezet, kontra új szakszervezet” címmel összegezhető.

Egészen kiélezve úgy merült fel a kérdés, hogy mi értelme van újabb szakszervezetek létrehozásának (például a Tanár-B-sek által kezdeményezett nevelőotthon patronálásának), amikor a régiakat sem tudjuk jól működtetni, mert nincs elég vállalkozó hozzá.

Lehet, hogy aktívák tekintetében vannak még rejtett tartalékok a karunkon, de felkutatásuk ez idáig nem járt sikerrel. Talán az is hiba, hogy a szakszervezetekben folytatott tevékenységet nem becsülik meg jelentőségéhez mértén.

Ezen az ált. kari küldötttervezetleten — mint a fentiekben nyilván kiténik — a kritikai hangvétele uralkodott, de az bizonyára jobban szolgálja a kari mozgalmi munka érdekeit, fejlődését, mintha egykedvűen elfoanánk a kényelmesség diktálta középszerűséget.

SAKKOLLEGIUM

Beszélgetés egy patronáló tanárral

A Szakkollégium munkája természetesen nem elszigetelt az egyetemről, a kapcsolat egyik formáját jelenti az, hogy néhány tanár — napi munkája mellett — plusz feladatként, minden anyagi térítés nélkül — vállalja, hogy vezetője, szakmai tanácsadója legyen az ő tudományágukban dolgozó szakkollégistáknak. Ezt a gesztust nem lehet eléggé megköszönni nekik. Szerencsére számuk egyre gyarapodik, nehéz lenne most mindegyiküket külön bemutatni. Együkkel, Meszéna Györggyel, a matematika tanészektől, aki talán legrégebben segíti munkánkat, beszélgettem el, s a következőkben próbálom visszaadni néhány gondolatát.

— Mi a véleménye arról, hogy az egyetem hallgatóinak egy része, a szakkollégisták, már egyetemista korukban elkezdnek dolgozni valamilyen tudományos témában?

— Az egyetemi évek alatt végzett tudományos munka nem idegen számomra. Amikor II. éves egyetemista voltam Debrecenben, akkor kezdtem el dolgozni demonstrátorként az egyik tanszéken. Itt, a mi egyetemünkön körülbelül 1962 óta gyűjtöm magam elé azokat, akik behatóbban érdeklődnek a matematikai statisztika iránt. Nagyon jól esik, amikor volt tanítványaim, ma is felkeresnek valamilyen tudományos problémával. Örülök, hogy egyik volt tanítványommal a Szakkollégium igazgatójával, Chikán Attilával ma is együtt dolgozom, a múlt héten is együtt tartottunk előadást Weimarban egy kongresszuson.

— Miben látja az egyetemi oktatás célját?

— Véleményem szerint az egyetemi évek nagy feladata az, hogy önálló munkára szoktassa az embereket, a lexikális tudás nem elegendő azokhoz a feladatokhoz, amiket majd később az életben kell megoldani. Már itt el kell kezdeni szakmai irodalmat olvasni, tudományos cikket publikálni, egyik nagyon jó iskolája ennek a TDK. Tanszékeink, mindig szívesen látják azokat a felsőbb éves hallgatókat, akik részt vesznek a munkában, akár oktatóként, akár más feladat ellátásában. Ez nem csupán anyagi segítség számukra, hanem akkli-

matizálódás a szakmai, tanszéki munkához.

— Milyen véleménye van a szakkollégista hallgatókról?

— Az önálló munkához a legjobb segítséget a szakszeminariumok és a Szakkollégium adják. Személy szerint nagyon örülök, ha csoportomban szakkollégista kerül. Ok azzal az előnnyel rendelkeznek a többiekkel szemben, hogy már II. éves korukban kezdenek valamilyen tudományággal behatóbban foglalkozni, nyugodtan merek rájuk bízni nehéz feladatokat.

— Hogyan kezdjen el valaki egy tudományos témával foglalkozni?

— Legtöbb problémám azoknak van, akik egyből elkezdnek foglalkozni valamilyen témával. Bennük többnyire még csak a kíváncsiság van meg, nincs megfelelő tudásalap. Olyan irodalmakat kell kijelölni nekik, és úgy kell fogni őket, hogy fokozatosan mélyedjenek be az anyagba, ne kerüljenek hirtelen zsákutcába. Például azok, akik egy-két egyetemi év után kezdenek el foglalkozni a diff. egyenletekkel, hamar lelohadnak, mert noha a matematikai részét fel fogják, nem értik a mögötte rejlő gazdasági fogalmakat. Ezt csak alaposan megszervezett munkával lehet elkerülni.

— Kollégiumunkból kikkel foglalkozik ebben a tanévben?

— Jelenleg négy szakkollégistával foglalkozom: Simon Jutka és Dabóczy Ákos V. éves, Forgács Anna és Németh Éva III. éves hallgatók. A tavaly végzett szakszeminariumi csoportomban az öt hallgatóból három a szakkollégiumhoz tartozott.

— Milyen javaslatok vannak a szakkollégium jövőbeli munkáját illetően?

— Véleményem szerint nem elég csupán a tanszéki kapcsolat. Kérjék meg tanáraikat, hogy szerezzenek számukra külső (vállalatnál, gyárnál dolgozó) szakmai vezetőket is, akik az elméleti munkájukat sok esetben nagyon ügyesen tudnák ötvözni a szakmai gyakorlattal, és egy-egy tudományos dolgozat sok esetben még anyagi segítséget is jelentene a diáknak az adott vállalatnál.

— Köszi az interjút.

Egy nagy lehetőség: a szakkollégium — éppen négy esztendője, 1969. november 15-én ezzel a címmel jelent meg az első cikk a KÖZGAZDÁSZ-ban, az akkor még szervezés stádiumában lévő, tervezett intézményről. A lap hasábjain a következő hetekben helyt kaptak a szervezés egymást követő lépéseiről szóló híradások éppúgy, mint a megalakulást megelőző, sokszor igen éles viták — míg az 1970. március 20-án megtartott alakuló gyűléséről „Alapok” letétel címmel hírt adhattunk.

A KÖZGAZDÁSZ-szal való kapcsolatunk, a lap által nyújtott lehetőségek kihasználása tehát immár hagyományos. Örömmel szolgál, hogy most ezzel a terjedelmesebb anyaggal léphetünk a széles nyilvánosság elé; annál is inkább, mivel az az egyetemi nemzedék, amely végigélte a szakkollégium megalakulása körüli heves csatákat, ma már elhagyta az egyetem padjait, az új generációnál pedig, nemegyszer tapasztalunk tájékozatlanságot intézményünkkel szemben.

A szakkollégium alapító tagjai is okleveles közgazdák már (jónéhányukkal szeminariumvezetőként találkozhat a mai hallgatóssággal), s mi számos tapasztalattal rendelkezve, az elmúlt négy év eseményei után visszanevelve, újra olvasván régi cikkünket, elmondhatjuk: alapvető célkitűzéseink helyesek-nek bizonyultak, a mindennapi élet igazolta a megalakuláskori elvonalas igazságot. Természetes, hogy a meghirdetett keretek tartalmi kitérését illetően sok változás volt eredeti elképzeléseinkhez képest; járuljon utón haladtunk, nem volt mentes munkánk tévedésektől, hibáktól sem. Jelen cikkösszeállításunkkal azt szeretnénk bemutatni: hol tartunk jelenleg, milyen összetevők alakítják ki a szakkollégium mai arculatát.

Egy pesti szemszögéből

A szakkollégium működési szabályzata szerint tagja lehet az intézménynek olyan pesti hallgató is, aki nem lakik benn a kollégiumban.

Koleszosnak lenni és nem ott lakni? Személyes tapasztalatom szerint sokan megakadnak ezen, s számításosan előfordult már, hogy valamelyik ismerősömmel folytatott párbeszéd ilyenén vett irányt:

— Én is kollégista vagyok — mondom valamilyen apropóból.

— Érdekes, úgy tudtam, te Pesten laksz — imigyen az ismerős.

— Igen, ez így is van. — Aha — mondja sokat sejtően —, de akkor miért vagy kollégista? Hogy van ez?

— Tényleg, hogyan is van ez? Manapság a kollégium és bennlakás a legszorosabban kapcsolódó fogalom. Kollégista az, aki valamilyen koleszban lakik. Szaknyelvünkön szólván: ez a lényeges ismérv. Pedig ez legfeljebb egy igen fontos feltétel, a lényeg egy közösség együttesen van, közös problémák megoldásán, közös célok megvalósításán. Ha úgy fogjuk fel, akkor nyilvánvaló, mi is lehetünk teljes jogú kollégisták.

No, azért a dolog a valóságban sokkal bonyolultabb. Világos, hogy az együttlakás mindenféle szempontból — közösségalakítástól kezdve az egyszerű időponti problémáig — jelentős dolog, így aztán a pestiek helyzete sok tekintetben — de nem lényegesen — más, sokszor könnyebb, sokszor nehezebb. Könnyebb talán azért, mert az együttlakás nemcsak örömmel jár, adódik egy csomó probléma az egymáshoz való alkalmazkodás nehézségeiből, és ezeken mi nem veszünk részt. Nehezebb viszont, mert majdnem minden megmozdulás a bent lakó kollégisták életrendjéhez és jórészt magához a Veres Pálné utca 36. számhoz kötődik. Ez nagyon sokszor okoz időrendi problémát, amely végső esetben otthoni konfliktussá alakulhat, miután „magáncsaládom” időnként lehetetlen időpontban — például szerda este hét óra után amikor tudvalevőleg a szakkollezsban valamilyen közös összejövetel van — igényt tart rám. Azért, ha ügyesen csinálja az ember, elkerülhető a nagyobb botrányok.

Ez az időponti kérdés valóban sarkalatos probléma, már csak azért is, mert a kollégista élénk „társasági élete” úgy istenigazából a késő esti órákban kezdődik, vagyis olyankor, amikor mi, pestiek éppen máshol készülünk az alváshoz. Ennek az áthidalása sem megoldhatatlan. Lehetőség van rá, hogy alkalomadtán mi is bent aludjunk valamelyik üres ágyon. Többször ki is használjuk, például vizsgaidőszakban, amikor együtt tanulunk, vagy olyankor, amikor túl hosszúra nyúlt a rendezvény és már elment az utolsó busz.

Zsebkamerával a DB-ülésen

ROHANO ÉLETÜNKBEN kevés holtbiztos esemény van, aminek a bekövetkezésére bizvást merget vehetünk. Saját praxisomból mégis tudok egyet, és ez a heti DB-ülés. Jöhet bármi, tán még vizsgaidőszak is, ez nekünk mind smafu. A DB-ülések nyilvánosak, így hadd invitáljalak benneteket a házi vetítőterembe, ahol a legújabb divat szerinti cinema verite riportfilmet pergetek le.

Október 30. kedd. 19 óra 28 perc. A könyvtárszoba homályába hirtelen vakító lámpa fénye hasít. Az első DB-tag érkezik újsággal, ha nem zavarrák túl gyakran, 9-ig kiolvassa.

19 óra 38. Itt van mindenki, hat DB-tag, négy érdeklődő, három beidézett. Időközben a 7. tag, az igazgató is befejezte gyermeke fürdetését, teljes a stáb. A hangulat „tárgyszerű”, még nem uralkozik az a derű, ami tízfél kora éjszakai órákig jellemzi az üléseket.

AZ ELSŐ PONT: a jövő havi rendezvények. Politikust hívunk, vagy író? Valaki közbeszól; a kiváló fiatal író dadog. Viszont a múlt héten is politikai előadás volt. Patt-helyzet, a döntést borítékoljuk.

Második pont: a hétévi beszámoló megszervezése. A tanulmányi felelős röviden vázolja, hogy a következő hét végén lesznek a beszámolók, kilenc szekcióban, élükön meg hívtott egyetemi oktatókkal. A tavalyhoz hasonlóan mindenki körülbelül 20 perc jut, hogy felévi munkájáról beszámoljon, vagy esetleg kész dolgozatát felolvassa. Ugyancsak 20–30 percet lehet kalkulálni az azt követő megvitatásra. Remélhetőleg már mindenki leadta beszámolója szűzségét — mondja és szőgőruán körülnéz. Többen zavarosan köhécselnek.

20 óra 59 perc. A két behívott kollégista felé fordul minden tekintet. Negyedéves házaspár, már egy éve a Rádayba költöztek. A fizikai elválódás sajnos a kollégiumtól való elhídegyűlést is jelentette, ritkán láthatók nálunk, tavasszal már be sem számoltak. Ez bizony minimum egy szigorú fegyelmi lenne,

ám L. és F. kész elhatározással jöttek. Új életformájuk, anyagi gondjaik nem teszik lehetővé, hogy valóban tartalmasan, elmélyülten dolgozzanak, ezért bejelentik kilépési szándékukat. Nagy vita kezdődik, hiszen mindketten ígéretesen kezdték. Eredmény nincs, látszik, hogy nem dacból, vagy sértődöttségéből döntöttek így, magukról is kritikusan beszélnek, egyzóval — mit lehet tenni — a kilépést egyhangúlag elfogadjuk, ők pedig távoznak.

Még utána is ide-oda vándorol a szó, hiszen az előző hónapban is kétszer volt napirenden kilépési kérelem. Először egy III. éves bentlakó jött le szilárd, végső elhatározással, amiről csak félóra alatt lehetett lebeszélni. Nem írt ugyanis beszámolót, és ez annyira nyomta a lelkiismeretét, hogy szakításra gondolt. Gyors diagnózis: tanára nincs, a téma befulladt. Terápia: keresni egy fiatal és (feltehetőleg) lelkes támaszt, aki majd utána vezet.

A MÁSODIK KILÉPÉS sajnos megvalósult. Negyedéves, pesti srác volt, aki kilépésekor arra hivatkozott, hogy a formális követelményeknek (beszámoló, TDK évente, a rendezvényeink látogatása) nem tud eleget tenni, de a közvélekedés szerint más ok is szerepet játszott. Mégpedig az, hogy másként értelmezte a kollégium céljait, szemléleti és hozzáállásbeli eltérések merültek fel, végül emberileg is távol került.

21 óra 56 perc. Könnyebb témák jönnek: hogy állunk a fűtési vállalásunkkal, beszámoló a végzett szakkollégisták klubja létrehozásáról, valamint az elméleti két év TDK-dolgozataiból szerkesztett „Szakmai Szó” válogatásáról. Cigifüst, „lelassult” agyvelők, sok nevetés. A DB-titkár az ekolmolytalanság miatt véget vet az ülésnek, kettévágyva a megkezdett poént. Sebaj, majd a jövő héten 10 óra után el lehet még sütni.

22 óra 41 perc. Kialszik a fény, a szűk folythathatják termelő tevékenységüket az ócska könyvespolcban.

TÉNYLEGESEN EGYÜTT

A Veres Pálné Kollégiumot emlegetve, sokan csak egy kollégiumra gondolnak. Nem mindenki tudja, hogy a „Veres Pálné 36.” két közösségnek, elsőséves kollégistáknak és a szakkollégiumnak ad otthont. Önkéntelenül adódik, hogy az együttlakásról beszéljünk. A kollégiumokat — mint másutt is — diákbizottságok irányítják. A két DB viszonya egyik meghatározója a kollégiumok kapcsolatának. Nyugodtan mondhatjuk, hogy esetünkben termékeny együttműködésről van szó. A munkatervek időben és részben tartalmi egyeztetése mellett a ház mindennapos problémáira is együtt kereszük a megoldásokat.

Szervezeti formában való együttműködést jelent a tanszaki testület is, amely az elsőséves diákbizottság mellett, a nevéből következő funkciókat lát el. Tagjait a megelőző időszakokban végzett aktív kollégiumi mozgalmi munkájuk alapján választjuk ki. A tanácsadó testület tagjai a KDB-től kapják megbízatásukat, de az együttlakásból következően ezek mindig szakkollégisták.

A közös kulturális és sportrendezvényekről nem beszélhet részletesen, ezek „egybefolyás” nálunk teljesen nyilvánvaló dolog.

Az együttműködés legjelentősebb területe mégis a tanulmányi munka. A spontán kezdeményezéseket rendszerre szervezve oldjuk meg a korrepetálásokat. Tavaly óta az első DB kap egy listát, amely azt tartalmazza, hogy melyik

szakkollégista milyen témával foglalkozik, miből segíthet a hozzáfutóknak. Különösen a vizsgaidőszakokban érezzük ennek a hasznát, mi is, a tavalyi évben, s gondolom, ez az idén is így lesz. Emellett a kapcsolódás, a vizsgarendszer, tanulási módszerek és egyéb az egyetemi élettel kapcsolatos témák szerepelnek a szervezett, közös beszélgetéseken.

Jó kapcsolatunkat semmi sem bizonyítja jobban, mint a következő adat: az évi szakkollégiumba való felvételre jelentkezők ötven százalékát a Veres Pálné-s elsősévesek alkották.

AZ OLDALT ÍRTÁK ÉS ÖSSZEÁLLÍTOTTA A SZAKKOLLEGIUM HALLGATÓI.

Mint például

Az önfegyelem, a tudatos önképzés nélkülözhetetlen előfeltétele az idővel, korunk követelményeivel vívott versenyben. Most olyan portrét szeretnék felvillantani, amely tanulságos lehet sokunknak. Balaton Károly IV. évfolyamos kollégista iparszakos társunkról lesz szó.

— Visszagondolva a kiskövrosi szakközépre, éreztél-e hátrányt az egyetemen?

— Feltétlenül, például, ami a nyelveket illeti, a középiskolai angol—oros tudásom nem volt „minőségi”. Egyébként a szombathelyi szakközép a jobbak között van — nem dicsekvésképpen —, de az első félévet 4,5-tel zártam az egyetemen. Igaz, csak most értem utol ezt az eredményt megint, de ez részben időkérdés is. A nyelveket azóta is nagy erővel tanulom; tavaly oroszból államvizsgáztam és elkezdtem helyettesíteni a németet. Ev végén angolból államvizsgázok. Úgy érzem, végleg sikerült behozni nyelvi lemaradásomat.

— Úgy tudom, társadalmi ösztönzést vagy.

— Igen, a Szombathelyi Csigyárhoz megyek, a nyári gyakorlatot is ott töltöttem. Nagyon érdekes, és korszerű munkaterületet ajánlottak: számítógépes termelésirányítás. A téma nemcsak kötelességből érdekel, de ez a szakkol-

lesztémám is. Tavaly szintén hasonló témából írtam TDK-t.

— Az iparszervezés oktatási rendszere biztosítja-e a lendő munkához szükséges matematikai—számítástechnikai tudást?

— Szó ami szó, foglalkoznom kell a matekkal tananyagom felül is, de ez legalább olyan természetes, mint az, hogy pár hónap után a téma kivézet a magyar nyelvű irodalomból.

— Hogy állsz a szabad idővel?

— Unatkozni valóban nincs időm. Nyelvtanulás, filmklub, mozi, olvasás, ezekre azért mindig jut idő. Tekintélyesebb KISZ-funkcióm nincs, bár a tanszéki érdekképviselet is ad elég munkát.

— Mint kifutó évfolyamos, éreztél-e a szakkollégium segítségét, beleértve mind a tudományos, tanulmányi, mind a köznapi tevékenységében?

— Azok a lehetőségek vonzóztak, amelyeket a szakkollégium intézményesen biztosított, például nyelvtanárak, témakoncentrált, témavezető tanár. Másrészt, sok ismerősömmön láttam, hogy az egyetemi nehézségek csökkenésével évről évre lejjebb engedték a saját mércéjüket is. Ezt akartam elkerülni a „környezetváltozás-sal”, és örülök, hogy így tettem. Az itteni légkör nélkül talán a TDK-t sem írtam volna meg.

A szakkollégiumi munka sok időt köt le (Fotó: Eszes István)

Wroclawi emlékek

Kimondhatatlanul és leírhatatlanul nagyszerű dolog felül-emelkedni a nyelvi korlátokon, megérteni a szót, az ismeretlent, átélni, benne élni, formálni egy előadást amelynek nyelvét nem értjük, szereplőit soha eddig és soha ezután nem ismerjük. Az igazi színjátszás titka ez! A tökéletes vizualitás.

A japán előadás

A széksorok között a bejáratoknál, a székek közötti keskeny folyosókon mindenütt emberek. Ülnek, állnak, pipiskednek, szinte moccani sem lehet. S a kabátokon ott a sárga kérdőjeles kék jelvény: IV. International Student Festival of Open Theatre Wrocław '73.

Ragyogó reflektorfény vakítja el a tömeget, én is lehajtom a fejem: mintha ezer meg ezer szempár meredne rám, zavar a fény. Am hirtelen sötétség támad, teljes sötétség, s körben a nézőtérről, színpadról vad dulakodás rohanás lármája, étkelen üvöltés rémit, mintha a pokol szabadulna el. S anélkül, hogy bármit is látnék képek jelennek meg előttem verekedésekről, velőtrázó sikolyokról, nyomorult tolokodásokról. Végül megvilágosodik a színpad — de kicsoda színpad! A hagyományos, negyedik oldaláról nyitott doboz keresztül-kasul átalakítva, megnyújtva, a színpad közepétől egy két méter széles „nyelv” húzódik a kijárat felé, a széksorok fölött, az erkélyeken „beépített” színpadi állások a nézők között s a háromszintes nézőteret közepén egy ócska létra függőleges vonala köti össze. S mindenütt játék. Talán ez eredményezi azt, hogy térben szétjölnek az előadás, amit azonban ellensúlyoz, hogy minden egyes epizód, minden egyszerre történő mozzanat maximálisan élvezhető, mondhatnám, tökéletes.

Az előadás során az ősi, tömjénezett japán mítoszoktól kezdve a kapitalista világ mai, modern isteneket imádó világáig mindenki megjelenik a színen. A játék — eszközzé tekintve is — roppant érdekes. Gyakran elsőtől a terem, s megszólalnak a hangok. Abból, ahogyan megértjük azt, amit mondanak. Am abban a pillanatban, amikor megjelennek a fények, a hang elveszik, elveszti szerepét: zene és kép. Egy nagyon érdekes jelenet: teljes sötétség, egyetlen szentjánosbogárnyi fénypont. Mindenki a fénypontot lesi. A közönség teljes vezetése ez. S a fénypont lassan kétfelé válik. Kiválik a harmadik, a negyedik. Végül egy egész gyöngyosor, párosával egymás mellett a fények. És mintha darázs vagy méhecske tenné, egy piciny fénypont száll párról párra, könnyedén imbo-

lyogván a sötétben. Egészen halk zene. Egy későbbi jelenetben egyetlen piros fénypont jelenik meg (mint később megtudtuk, lézerpisztoly segítségével varázsolták a színt), s bezárt légyként röpköd ide-oda, nézőről nézőre, színpadról mennyezetre.

Az egész előadásra a magas technikai és színészi felkészültség jellemző. A legtekélyesebb szinkronban alkalmazták a gépi és élő zenét az énekekkel, ami egyszer a színpadról, egyszer a nézőtérről, egyszer meg a hangszóróból szólal meg, vagy egyszer mindhárom helyről, másodpercnyi eltolódás, „visszhang”, nélkül.

Egyet azonban nem értek. Az előadás vége felé van egy jelenet. A színpadon mezeten férfiak csúsznak, másznak. Az európai színpadi ízlés még (?) ma sem bírja el a mezeten férfit. A japánoknak ez még megbocsátható. De hogyan fejeződik be ez a jelenet? Az a cilianderes, elegáns úriember, aki már az előadás elején megjelent és méltóságteljes lassúsággal leereszkedett a nézőtér három szintjét összekötő létrán e pokoli avilágba, lábai között megragadja az egyik mezeten alakot, s elindul vele kifelé azon a keskeny színpadrészen, ami a széksorok fölött húzódik. A harmadik lépés után azonban megbotlik (!), ami valószínűleg nem véletlen, s a rút, mezeten japán férfit a nézők közé dobja. „Pofonütjük a közizlést!” A közönség reakciója természetesen: sikoltás, többen fölálltak, átfúrnak magukat a tömegben, s elmennek. Miért kell ez?

A befejezés újra meglepő. Előkerülnek a füstölők, s míg valaki kommentálja a darabot, áthatolhatatlan füst tölti meg a termet. Ártalmatlan fehér füst, de megfoszt a látástól, s így a szabadság egy részétől is.

Napról napra

Előadások napról napra, ket-tő, három is egy este. Jegy nincs, be kell lögni. Nem néhez az! Beállunk a tömegbe, nincs az az erő, amely visszavihetne bennünket — szemben az árral. Itt-ott taktikázni kell, hogy ide csak mérnökök vagy közgazdászok jöhetnek. Amit az is bizonyít, hogy jelentős számban jogászok, pedagógusok, pszichológusok, orvosok, sőt újságírók is bekapcsolódtak a társaság munkájába. Tehát mindazok, akik a szervezés, vezetés, tervezés, ellenőrzés vagy munkatudomány kérdései iránt érdeklődnek. Igen aktívan foglalkozunk a pályakezdő fiatalok gondjaival is. Szép számmal dolgoznak fiatalok az egyesület rendezvényein. Különböző szakmai bizottságokban idősebb szakemberekké váló együttműködésre, tapasztalatcserére van lehetőség.

Az SZVT-n belül jó néhány szakosztály működik: terve-

Kép és szöveg:

Dobos Péter

MEGJEGYZÉSEK a népesedéspolitikai határozathoz

Hetek óta foglalkoznak napilapjaink, folyóirataink a Minisztertanács népesedéspolitikai feladatokról hozott határozatával, amellyel, úgy tűnik, sikerülhet végre pontot tenni egy hosszú évek óta húzódó probléma végére. A határozatról, gondolom, nem kell bővebben beszélni — mindenki ismeri —, így hát annak egyik részletével szeretnék foglalkozni.

„A lakosság, különösen pedig az ifjúság körében sem mennyiségben, sem minőségben nem elég elterjedtek azok a biológiai, egészségügyi, etikai morális ismeretek, amelyek elengedhetetlenek a harmonikus, kivánatos emberi kapcsolatok, a kiegyensúlyozott családi élet megteremtéséhez, s ezek során a korszerű családtervezés széleskörű megvalósításához... 1974. őszétől a szexuális nevelést kötelezően be kell építeni az állami oktatás rendszerébe, általános iskolától a felsőfokú intézményekig.”

Divat manapság azt hangoztatni, hogy a szexuális forradalom korát éljük, hogy a mai fiatalság féltelenül, szabadon vált a szexuális életben. Vége-hossza nincs azoknak a vitáknak, amelyek a különböző korok fiatalságának jobb, rosszabb erkölcsét hasonlítják össze. Az ilyen „bezzeg az én időmben...” moralizálások teljesen nevelésszerűek. Tudomásul kell venni, hogy változott a kor, változott a fel-fogás is ebben a kérdésben. Ma már elmúlt a „partiházasságok” kora, a szüzesség sem tekinthető hozományának többé. Szoptatárakat puffogtatva megbélyegezni ezt, vagy azt a nézetet, teljesen értelmetlen és fölösleges. Úgy viszont jogos a kérdések felvetése, hogy tudunk-e eleget a rohamosan változó korban a férfi és nő nemi viszonyáról, a fogamzástól, a fogamzásgátlókról, ezek használatáról, a nemi betegségekről stb?

Ha nyíltan beszélünk ezekről — főleg társaságban — mindenki magabiztosan hárítja el a csacsa kérdéseket. Viszont, ha egy baráti, barát-nők közti beszélgetésbe belehallgathatnánk, másként al-

kulna ki a kép bennünk. Vagy mivel magyaráznánk azokat az orvosi jelentéseket, figyelemztetéseket, melyek arról tudósítanak, hogy hallgatótársaink is sokszor keresik fel az ÁB-bizottságokat, rendelő-intézeteket. Hangoskodása ellenére, felelőtlen, tudatlan, tanácstalan lenne az ifjúság? Mi erről a kutatók véleménye? „A fiatalok igen keveset tudnak a nemi viszony lényegéről, következményeiről, hiányos az ismeretük a fogamzásgátló módszerekről. Kevésbé készek a felelősségvállalásra.” Jogos-e ez az elmarasztaló ítélet? Mit válaszol a kérdésre egy hallgatótársom?

„Nem hiszem, hogy helyes ilyen egyértelműen elmarasztalni a generációkat, mert sok tényező közrejátszik, hogy ilyen vélemény alakult ki rólunk. Igaz, hogy az említett jelenségek megvannak, de az emberek hajlamosak a kirívó rendellenességeket inkább észrevenni, mint az egészséges, normális jelenségeket, amelyek eltűnnek a szűrkeség látszata mögött.

A modernabb életvitellel, a városiasodással stb. változik az emberek felfogása, s így többek között kezd a szex fétisizmusa is megszűnni. Most a változás korában az emberek magukban is nagy harcot vívnak. Az egykori szokásokat, illuziókat azonban nem könnyű legyűrni, nagyon sok függ attól, ki milyen környezetben nő fel. Azt hiszem a döntés a legjobbkor született. Segít át-lendülni a holtpontra. Biztos sokan ellenzik majd, de ez a fejlődés útja.”

Az ma már mindenki előtt ismeretes, hogy a mi korosztályunk sokkal szabadlelvűbben, tudatosan, bátrabban harcol, keresi boldogságát, s többnyire már a házasság előtt tapasztalatokat szerez a szexuális életből. Egyelőre azonban ez a bátorság nem mindig jár együtt az előrelátással és felelősséggel. Igaz, s tény, hogy a fiatalok túl gyakori vendégei az ÁB-bizottságoknak, nagyon magas a nemi betegségek száma, előfordulnak kirívó túlká-

pillantunk, mást is észre kell venni.

A határozatban külön fejezet foglalkozik a fogamzásgátlással. A tabletták forgalmazásának megkönnyítése, árának jelentős csökkentése a tájékoztatás jobb megszervezése, valószínűleg hatásos eszköznek bizonyul majd. De meg vagyok győződve, hogy a nehezebb harcot más oldalról kell megvívni.

A nemi felvilágosítás mellett ez az a probléma, melynek tárgyalása során legviharosabban ütköznek a nemzedéki vélemények. Nagyon sok helyen még ma is tabu, a vallásos nevelés következtében idegenül cseng ez a fogalom. A tablettákról keringő sok mendedmonda csak fékezni széles körű elterjedését. (Jelenleg nálunk csupán a fogamzásgátlás női tíz százaléka szedi, és ez nagyon kevés.) Van, aki megértő, van, aki elkeseredettnek, felháborítónak tartja a kérdés ilyen nyílt tárgyalását. „Van elég bajunk a fiatalok erkölcsével, a szexuális nevelés nélkül is!” — hajtogatják és tulajdonképpen ki is mondják a lényegét. A mérv, megcsontosodott, elavult szemléletmód, mely nem enged egy jótányit sem, kibúvókra, hazudásra, titkolózásra, elhamarkodott cselekedetekre készíti sokakat.

Az álszemérem, a prudéria, a haladás tudomásul nem vétele, melynek semmi köze nincs az erkölchöz, jelenti a legnagyobb veszélyt. A szélsőségek között kell megtalálni a helyes utat. Ebben a kérdésben a szülő és gyermek nem képviselhet merev ígét vagy nemet, senki nem tudhat eleget „a feladatról”. Csak az őszinte, nyílt beszélgetés, a kölcsönös bizalom segít.

A kérdés harmadik főszereplője sok esetben az orvos. Az ő szerepe sem elhanyagolható, hisz nagyon sokszor segíthet helyrehozni korábbi évek elrontott kapcsolatait, néhány szóval kedvezően befolyásolhat véleményeket, álláspontokat. De olykor ez a segítség a visszajára is fordulhat, s az ilyen esetek sem ritkák. Jellemzéstül egy példa: X.

évek óta szedi a tablettát (születi tudta nélkül, „ha megtudnák, agyonvernének”), eddig semmi problémája nem volt. A nyári szünet után visszatérve elment a Mester utcai rendezelőbe, hogy ismét felírassa a tablettákat. A rendelésről, azonban már sirva jött haza.

A kötelező vizsgálat során az orvos és asszisztensnője olyan hangnemet használt, (na már megint egy a Kinizsiből... mit rontják nekem itt a statisztikát, miért jütek át a Rádaybórt), hogy X. sírógörcsöt kapott, és kijelentette, soha többet nem megy vissza. „Végső megoldásként legfeljebb elmegek magánrendelésre...”

Az eset szerencsére nem általános, de nem is egyedülálló, s egy komoly dologra hívja fel a figyelmet. Amit egyik oldalról fardatságos munkával sikerül elérni, azt egy pillanat alatt semmivé tehetjük néhány szóval a másikon. Sőt az esetnek súlyosabb következménye is lehet. X. a múlt hónapban fájdalmi, vérzési rendellenességek ellenére sem mert orvoshoz fordulni. Fél a megaláztatástól, a gúnyos szavaktól. Sőt már az orvosoktól is. Inkább megvárja, amíg magától rendbe jön.

Mérlegelte az orvos, milyen szellemet engedett szabadon a palackból? A beszélgetések során X. elmondta az esetet barátainak, ők tovább adták „valakitől hallottam” alapon, s a szóbeszéd jár körbe-körbe. S a nyakörv nincs az a határozat, mely befolyásolná őket. A bogarat elültették a fülükbe, annak hisznek. Vigyázzunk hát!

Ahhoz, hogy a határozat betölthesse szerepét, meg kell szabadulni mindenféle előítéletektől, bátrán, őszintén kell nyúlni ehhez a „kényes” kérdéshez, s az anyagi feltételek megteremtése mellett a tudatformálás is létezőt kell tartania a jelentkező követelményeknek.

Az egészséges szexualitást meg kell szabadítani minden felesleges misztikumtól, hiszen az élet természetes velejárója. Leküzdését azonban nagyon az elején kell kezdeni!

Sebők János

Tudomány, összefogás, szervezés...

A komplex-szemlélet kialakítása — az SZVT-ben

A mérnökök közgazdasági ismereteinek bővítésére egyetemünk mérnök-közgazdász képzésén túl az MTESZ-ben is sok lehetőség van. Emellett az is szükséges, hogy a más, régebben vezetett közgazdászok megismerkedjenek olyan új határterületekkel, mint a gazdasági vezetésben dolgozó szakemberek megfelelő szociológiai, pszichológiai ismeretekkel rendelkezzenek. (Ehhez azt hiszem elég csak a vidékről ipari munkába került nagy tömegű munkaerő gondjait, vagy a munkásszállókban élő emberek problémáit említeni.)

Az új kutatási területek összefogására alakult meg az MTESZ-en belül a Szervezési és Vezetési Tudományos Társaság. Titkára, Frank Tibor fogja össze azt a sokrétű munkát, melyet a Társaság közel 4 ezer tagja végez. A Rádióknak készített riportból idézek néhány mondatot, amelyben Frank Tibor összefoglalta célkitűzéseiket:

„A TÁRSASÁG vizsgálni, előhajtja és foglalkozni kíván a termelési, szervezési és emberi problémáival egyaránt. Közelebb akarja hozni a termelés irányítóit a termelés egyéb területein dolgozó vezetőkkel, szervezőkkel, közgazdászokkal. Fel akarja oldani azt az ellentétet, ami kétségteljesen a műszakiak és közgazdászok között még ma is fennáll — amely többek között abban is megnyilvánul, hogy a műszakiakat egyes közgazdászok például technokratáknak nevezik. (...) s tegyük hozzá, a műszakiak nem mindig veszik jó néven a közgazdasági megfontolások hangsúlyozását... Tisztázunk kell mindenekelőtt, hogy ez nem egyfajta oklevéles szakemberek társasága, hanem mindenek előtt problémára orientált társaság. Ennél fogva nincs olyan megkötés, hogy ide csak mérnökök vagy közgazdászok jöhetnek. Amit az is bizonyít, hogy jelentős számban jogászok, pedagógusok, pszichológusok, orvosok, sőt újságírók is bekapcsolódtak a társaság munkájába. Tehát mindazok, akik a szervezés, vezetés, tervezés, ellenőrzés vagy munkatudomány kérdései iránt érdeklődnek. Igen aktívan foglalkozunk a pályakezdő fiatalok gondjaival is. Szép számmal dolgoznak fiatalok az egyesület rendezvényein. Különböző szakmai bizottságokban idősebb szakemberekké váló együttműködésre, tapasztalatcserére van lehetőség...”

Az SZVT-n belül jó néhány szakosztály működik: terve-

zési, vezetési, szervezési, beruházási, vállalati, pénzügyi. Új és érdekes kezdeményezések például, hogy tanulmányozzák a „fővállalkozás” vagy az „értékelmezés” kérdéseit is. Természetesen nem soroltam fel az igen széleskörű tevékenység részleteit. Csupán a figyelmet szeretném felhívni a Társaság munkájára. Hiszen a napi kutatásokkal való viszonylagos lépéstartás különösen akkor válik fontossá, amikor ki-ki elhagyja az egyetemet valóban beleszópon a megoldásra váró feladatok tömegébe. Feladatok fókusz még akkor is, ha jó néhány végzett kollégánk nem megfelelő színvonalú munkakörrel, laza figyelemmel, szervezetlenséggel panaszokdók. Nem azt mondom, hogy a kü-

lönböző tudományos egyesületekben való munka, vagy legalább a vitákra odafigyelés egyszerűen megold majd minden gondot. Viszont úgy gondolom, hogy az SZVT is segíthet szakmai gondjainkban, továbbképzésünkben — a tájékozódásban.

HOGYAN LEHET az MTESZ illetve az SZVT tagjává válni? A Társaság központjában — VI., Anker köz 1-3 — bárki beiratkozhat, s választhatja az érdeklődésének leginkább megfelelő szakosztályt. Évi tagdíj 100 forint, egyetemistáknak 10. Azok, akik az egyetem elvégzése után vidékre kerülnek, — minden jelentősebb városban megtalálhatják megyei szervezeteit, tájékoztatást kaphatnak a programról.

Az MTESZ 25 éves fennállásának évében köszöntő helyett írtam ezt a két ismertető cikket. Mert a konferenciák és programfüzetek anyagát áttekintve úgy érzem, hogy sok-sok olyan kérdéssel foglalkozott a Szövetség — s ezen belül az SZVT is — az elmúlt években, amelyek mind-mind a tudomány és a mindennapi tervezési, gazdasági, műszaki munka kapcsolatát bizonyították. S a komplex szemlélet kialakítására és fejlesztésére nekünk is szükségünk van...

Konecz Gábor

AGRÁR-SZAKTÁJÉKOZTATÓ

Már hosszú idő óta nagy igény mutatkozik az agrárközgazdászok iránt. Termelővállalatok, állami gazdaságok, termelőszövetkezetek, élelmiszeripari vállalatok, kereskedelmi vállalatok, kutatóintézetek, tanácsok, minisztériumok stb. képviselői rendszeresen felkérnek bennünket, hogy agrárközgazdászok iránti igényüket ki tudják elégíteni. Így egy-egy végző agrárszakos hallgatónk négy-öt vagy több munkahely között válogathat, s a kezdő fizetések is az átlagot 400-500 forinttal meghaladják. Általában a munkakör betöltése után rövidesen, de sokszor már a kezdettől önálló munkakört ajánlanak.

Az elsők hallgatók jobb tájékoztatása érdekében az agrárközgazdasági tanszék elhatározta, hogy szaktájékoztatókat üzemeltet a mezőgazdasági szaktájékoztatóknak is. A szaktájékoztatóknak első részét 1973. november 16-án, pénteken rendezzük. Ennek során megtekinthetjük a Gyöngyösi Állami Gazdaságot.

Program:

1. Indulás az egyetem elől autóbusszal 7.30 órakor.
2. Utközben agrárközgazdasági totó tárgynyelvényekkel.
3. Gyöngyösi tájékoztató az agrárközgazdász pályáról az állami gazdaság vezetőinek, meghívott közép- és felsőfokú irányítók, közgazdászoknak, és tanszékünk néhány munkatársának közreműködésével.
4. Eped a Gyöngyösi Állami Gazdaságban.
5. Bemutató a Gyöngyösi Állami Gazdaságban.
6. Borkóstoló.
7. Erkezés az egyetem elé este 8 óra körül.

Az állami gazdaságban felmerülő kérdéseket tanszékünk magára vállalja. Ezért az érdeklődők jelentkezését az elsők dékani hivatalában mihamarabb várjuk. A jelentkezéseket sorrendben tudjuk figyelembe venni.

Agrárközgazdasági tanszék

Képtelen vállalati természetrajz Az igazgató

Az igazgató nem igazgatónak születik, de igazgatóként meggyugdíjja. Az igazgatók közös jellemzője, hogy igazgatnak. Ehhez néhány nélkülözhetetlen dolgot van szükség. Először is egy titkárnőre (Lucika, ha keresnek nem vagyok itt), aztán egy portásra (hogy van, hogy van kedves Józsi bácsi), egy gépkocsivezetőre (Lajoskám, siessünk már, így is elkéstünk) és végül egy vállalat (a mi vállalatunk ma sokkal nagyobb, mint amikor még nem volt).

Az igazgató választja ki általában munkatársait, de a munkatársak csak a legkritikább esetben választják ki igazgatójukat. Okos igazgató, nála okosabb munkatársakat választ, buta igazgató, nála butábbakat. Így fordulhat elő az a furcsa helyzet, hogy néha egy okos igazgató a vállalat legbutább dolgozója és egy buta igazgató a vállalat legokosabb dolgozója.

Az óvatos igazgató nem igazgat, hanem igazodik. A felettes hatósághoz, a piachoz, a központi határozatokhoz, nyilatkozataihoz, beosztottjai lelkivilágához, az ángya térdekalásához. Hogy ez a sok hoz mit hoz, azt nem mindig lehet tudni. A vállalati érdek nem hoz, hanem hez, ezért nehéz egyeztetni az előzőekkel.

Az igazgató nyáron nyaral, de nélkülözhetetlensége bizonyítékaiként csinál előbb egy kis káoszt. Ez néha olyan jól sikerül, hogy eltart a következő nyaralásig. Az igazgató a titkárnővel nem cicáz, mert vigyáz. Az igazgató roppant elfoglalt, ezért állandóan kocsin jár. Innen a csalafinta kérdés; hányat lép az igazgató egy esztendőben? Az igazgatók kedvenc sportja a vadászat, ritkaság az olyan igazgató, aki még nem lött bakot. Innen a másik csalafinta kérdés; hogy hívják (a minisztériumba) a bakot lött igazgatót? A válasz; nem hívják, hanem tolják(ke).

Az igazgató otthon nem igazgat, hanem igazít. Megigazítja a nyakkendőjét, kiigazítja a szőnyegrojtókat, beigazítja a tévéantennát, helyreigazítja a feleséget, előreigazítja az óráját és lefekszik. Az igazgató álmátlanul alszik és ébredtlenül ébred.

Az igazgatót mindenki irigyl, kivéve az igazgatót.

— farkasházy —

Lessük az órát

Belesek az I-esbe: nagy pangás; gyorsan számolni kezdtek. Egyedül vagyok. Seba, majd jönnek. Nem tévedek. Jönnek is. Ők is lesik, lesz-e mit lesni. Mármint, hogy lesz-e előadás. Most már többen vagyunk, de mindenki úgy helyezkedik, hogy a kijárat közel legyen. Megjelenik az előadó, pontosan úgy néz ki, mint általában az előadók. Amolyan alacsony-magas, kővér-sóvány ember, rögtön látszik rajta, hogy külső, de ha belső, az is látszik. Az óra remek. Többen lecsnek a székéről, s a földön alszanak to-

vább. Az előadás most ér a csúcspontjára, de már mindenki alszik.

— Seba, amennyivel később kezdtek, he-he, annyival később fejezzük be — mondja az előadó, s erre az elmes megjegyésre többen vad horkanással válaszolnak. Aki felébred, egészségére felkiáltással megissza a nehezen kiharcolt tejet vagy kakaót. Újabb gyors számolás. Az órákihaználás a 20 perces szünethez képest 100 százalékos. Az előadás elérte célját: aki későn feküdt be az este, most jól kialhatta magát!

— B —

Egy hölgy arcképe

Tévémarchaság, több részben

I. rész — A találkozás

— Oh! Lord Ballon! Mi szél hozta erre?

— Északi passzát. De most látom csak, itt vannak a mi kedves régi ismerőseink: Gróf Kutyaful és Báró Udvaronc.

— Lord Ballon, megkérem érezze magát otthon nálunk! Foglaljon helyet!

II. rész — Az ajánlat

— Báró úr! Bemutatom Önnek a barátomat. Atyám anyai ágról szakadt unokaöccse. Talán már hallotta a nevét: Gróf Wällveregethy. Ez pedig Mr. Lóperly. Tehetséges fiatalember. Csak figyelje meg, még meg is öregedhet.

— Tartom szerencsén Gróf Wällveregethy (megveregeti a vállát).

— Úgy fáj a szívem, nem tud egy jó kuruzslót ajánlani?

— Dehogynem Gróf úr. Nem látta minap a Blue Light műsorát?

— Persze Mr... hogyishiv-

ják... Lóperly. Ön igazán nagyon tehetséges. Foglaljon helyet.

III. rész — A kameraállítás

— A, szóval Ön Mr. Zuzmó. A nénikém már sokat mesélt Önről Mr. Zuzmó. Úgy tudom Ön járatos a lovak világában!

— Miss Rebeka, a nénikéje már sokat mesélt magáról. Ön valóban elbűvölő.

— De Mr. Zuzmó! Ne mondjon már ilyet, még nagyképű leszek, pedig nézze meg, itt a tévében is már akkora fejem van, mint egy lónak!

— Miss Rebeka, nekem akkor is maga a legszebb. Különben is, rossz a kameraállítás! — Maga igazán nagyon kedves! Foglaljon helyet.

IV. rész — A házasság

(Gróf Wällveregethy és Miss Rebeka egymással szemben ülnek egy asztalnál. Merőn nézik egymást, bejön a házigazda. Mr. Lóperly.)

Gróf Wällveregethy: Jó,

Minden lében lyukas kanál

— Kezicsókolom, kérek tiz deka franciasalátát.

— Tessék.

— Bocsánat, de a kanál lyukas.

— Tudom, mi fúrtuk ki.

— ???

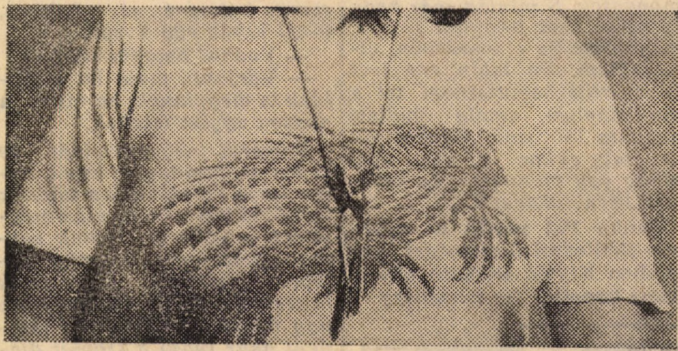
— Az elmúlt hónapban háromszáz túnt el, mit gondolnak a hallgatók, mi vagyunk, kanálgyárosok?

— És mivel tetszettek kifúrni?

— Villanyfúróval.

— Praktikus. De azért nekem tessék egy másikat adni, mert csak egy negyedórám van a saláta elfogyasztására.

E kis beszélgetés, mint már

kitalálhatta a kedves olvasó a földszinti büfében zajlott le. Aki még nem látott lyukas kanalat ajánlom minél hamarabb siessen oda, mert félő, hogy e különleges ritkaság hamarabb elfogy, mint ép elődje. Egyébként az ötlet rendkívül. Lehetséges, hogy egyetemünkön

e dicséretes kezdeményezés után hamarosan megjelennek a falhoz láncolt villák, az asztalra ragasztott tányérok, az üvegfalán át olvasható könyvek, amelyeket üvegkocogtatásra könyvtári alkalmazottak lapoznak?

— Ft —

— nak —

Izgalmas mérkőzés

Az egyetemi sportélet örvendetes fellendüléséről számolhatunk be olvasóinknak.

Az elmúlt héten egyik este kiszivárgott a hír, hogy másnap népgazd. terv előadásán a IV. évesek dolgozatot írnak. A félelmi aláírás feltétele a dolgozat megírása. Az információ egyetemünkön soha nem látott sebességgel terjed tovább. A IV. évesek kitűnő váltásokkal segítték elő a sikert. A telefonkagyló másodpernyi késedelem nélkül került egyik kézbe a másikba. Az eredmény nem is maradt el, beállították az információáramlás egyetemi csúcsát.

Másnap népgazd. terv előadásán rendkívül színvonalas, izgalmas mérkőzés tanúi voltunk. A tanszék jól előkészített információcselle próbált előnyhöz jutni, de nem volt eredményes. A hallgatók döntő fölénybe jutottak, értékes gólt szerezve, már az első percekben. Ezzel azonban koránsem dől el a mérkőzés sorsa. A tanszék színpadon szellemes, jól átgondolt játéka meghozta az eredményt, egyenlítették. A mérkőzés további részében mindkét fél jó játéktípusban fegyelmzett, koncentrált támadásokat vezetett. Kiegyenlített küzdelemben született az 1:1-es végeredmény.

Meg kell említeni, hogy a mérkőzésen nagy szerepe volt a bíró, rektorunk személyének, aki már jelenlétével is biztosította a jó színvonalat. S bár talán ő nem tudta, hogy a nagy létszám egy beharangozott, ám elmaradt dolgozat következménye, reméljük, a múlt heti eredmény nemcsak a bíró személyének szóló nekibuzdulás volt.

Baj van a filmklubbal!

Baj van a Filmklubbal! Sajnos, elég régóta mutatkoznak már a gyengélkedés jelei. A bajok mind tartalmi, mind szervezeti vonatkozásban eléggé jelentősek. Először is a szervezés. Minden előadást fél hétre hirdet az egyetemen kiragasztott plakát-rengeteg. Természetesen minden — színház- és mozi- — előadás késik az eszmei indításhoz képest. De vannak a józan ész által diktált határok is. Filmklubunk előadásai javarészt félórás késéssel kezdődnek. Általában hét óra felé kezdődik a bevezető, s utána csak a film. Néha bosszantóan rossz a szervezés. Egy példa: Fritz Lange Metropolis-a előadásakor körülbelül 7 órakor indult a vetítés. Először a szokásos kisfilm futott. Ez esetben Melies filmtörténeti jelentőségű alkotásaira kerül sor, sajnos rendkívül szerencsétlen időzítésben és mennyiségben. A némafilmek a korai filmtechnikából adódó komikus, gyorsított mozgással nehezen élvezhetők. Főleg hosszú ideig! Az egyébként rendkívül érdekes Melies-kisfilmek egy órán át követték egymást, és a nézők ütemes füttye, kiabálása kérdéssé tette a folytatást. Mire nagynehezen megkezdődött a fő film vetítése, a közönség hangulata egyrészt gúnyos, másrészt joggal dühös is volt. Ez eredményezte, hogy az egyébként remekmű Fritz Lange-alkotás sem kerülhetett el sorsát: egyszerűen kifütyülték, végig röhögtek a nagyszerű némafilmet. Ez az esemény iskolapéldája volt annak, hogyan lehet rossz szervezéssel egy egész estét elrontani. Nem lehetne ezen javítani? Nyilván lehetne, és szükséges lenne, hiszen egy ilyen izlésformáló intézmény, mint a Filmklub, jóval több szervezési készséget, hozzáértést érdemel.

Vannak persze más jellegű melléfogások is. A hétfői sorozat címe: Horror és sci-fi. A baj csak ott kezdődik, amikor az elnevezés nem azt takarja, amire utal. Welles: A per-e, A kutyavilág vagy az Andrej Rubljov mind nagyszerű alkotások, de hogy illenek bele a sci-fi-sorozatba? Ugyanakkor a Kwaidan, a középkori legendákra épülő japán kísértet-film a csütörtöki sorozatban került vetítésre.

Egyes filmek pedig objektív okokból — elmaradnak. Ez érthető. De a pótlást egy horror-sci-fi-sorozatban miért a következő szemeszterre meghirdetett western-sorozat egy darabjával kell megoldani? Vagy ha nincs Magyarországon a filmarchívumokban elegendő film ehhez a sorozathoz, miért csináljuk?

Persze mindig kettőn áll a vásár. Hogyan állunk a közönséggel? Sajnos, elszomorító a kép. Ha rossz, vagy számomra unalmas is egy film, mindig megvan a csendes kivonulás lehetősége. Egyszerűen elfogadhatatlan az a viselkedés, amit az említett Lange-filmnél tapasztalhattunk. A botrányokozást semmi sem indokolta, a nem-tetszést ki lehet fejezni emberibb formában is. Az adminisztratív beavatkozás (a rendezőgarda aktív működése) ez esetben szükséges lett volna. De egyáltalán: hogyan lehet ilyesmire szükség egy egyetemi előadásban? Összegezzé tehát: mind a rendezés, mind pedig a nézők oldaláról több hozzá- és megértésre volna szükség, hogy a Filmklub az eddigiekénél jóval tartalmasabbá váljon.

(k)

A JÓ TANÁR

— Ipiapacsegykettőhárom- tevagafogó! — lihegte önfel-ledden Vagy Hugó fülebe a JÓ TANÁR, miután egy útjába kerülő széknek a szekrény tetején való elhelyezésével sikerült megértenie említett másodéves kor-szakos hallgató vállát. Az egész terem zsvajgott. Volt, aki a fogó elől a csillárt helyettesítő lámpabúrára mászott. A tét nagy volt: Aki harmadszor lesz fogó, annak kell a sört hoznia a szomszéd közértből (vagy a csarnokból, mindegy). Most persze mindenki megnyugodott, mert ebben a játékban Vagy Hugó éppen harmadszor maradt le a fogóval szemben. Így ma kimaradt a vicceselésből, hiszen amíg visszaér, nem kezdhetik meg a dolgozatírást, és értékes 10—15 percet veszít abból a jó szemináriumból, melyet a JÓ TANÁR tart immár nyolc perce. A JÓ TANÁR ma formában volt. Viceit a humor oly bőségesen áthatotta, hogy a diákok még este is azoknak nevettek, sőt még a másnapi teagraf orán is, amiről pedig köztudott, hogy nagyon unalmas. Mire Vagy Hugó visszajött, felrobbant az utolsó poén is, és kezdődhetett a dolgozatírás. Ezen a héten a dolgozat kérdéseit keresztretjtvény formában állította össze a JÓ TANÁR, és a vastagbetűs sorok a fixatívák harmadik nagy törvényét adták ki. Rövid ünnepség keretében sorsolták ki a helyes megfejtők közt a JÓ TANÁR antik, aranyozott állólóráját, amelyet a nagymamájától örökölt, miként a jó szívét, majd (bár még nem csengettek) elrendelte a szünetet. Szünet alatt behangolt a zenekar, megérkezett a csodálatosan szép vonalairól ismert tancos-énekesnő, és a szünet lejárta után kezdetét vette az óra második fele. A JÓ TANÁR zsakettjén fényltek a gombok, a tancosnő bugyija pedig ma különösen szép, lila volt (többen elérzékenyültek). Duetben énekelték el az új anyag részről készült csasz-

kákat, a zenekar hűségesen kíséerte őket, s az improvizációs részben oly szemléletes tettek a derivált koxalgálás elméletét, hogy még az ablakon bekukucskáló verebek is publikálni kezdtek tőle a Figyelőben és a Közgazdasági Szemlelemben. A falra közben színes, szélesvásznú filmet vetítettek a lombtalan integráció törvényéről. A számok közti szünetben a tancosnő sört és csókot osztogatott a fiúknak, a JÓ TANÁR pedig ugyanezt a lányoknak, valamint az időközben érkezett kartársnőnek, aki az órát ellenőrizni jött a rektoriból. Csengetéskor a JÓ TANÁR pontosan befejezte az órát, a diákok fájó szívvel búcsúztak el a szemléletes közölköztől és elindultak a menzára ebédelni, csak a buta Vagy Hugó maradt még egy kicsit korrepetálni a tancosnővel.

X. X.

SCI-FI

— Fantasztikus! — mondta a híres tudós — Ezek az elemek nem létezhetnek.

— Nem is létezünk! — mondták az elemek, és eltűntek a szinképelemzőről.

★

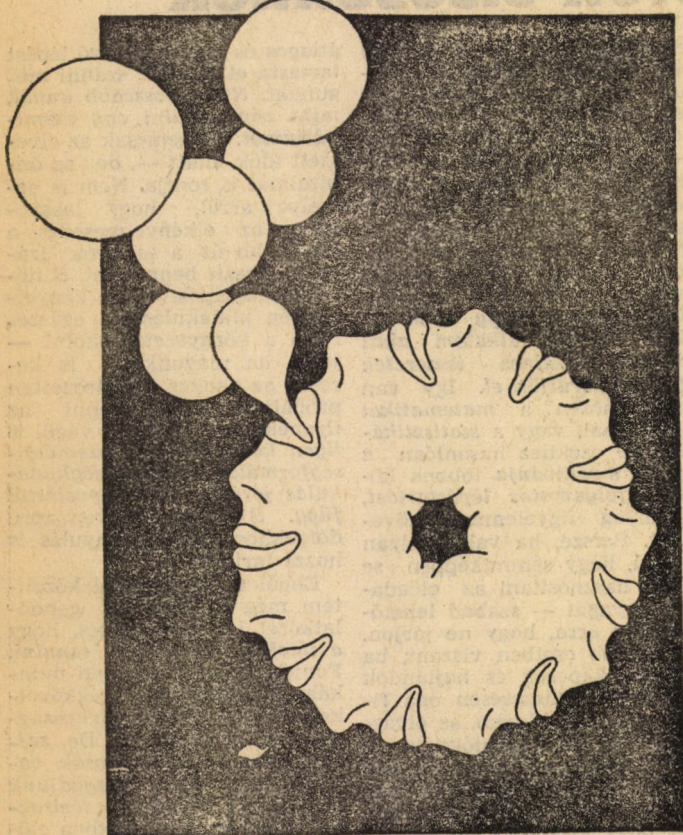
Már minden alaptudományt ismert, kisujjából rázza ki a matematikát és a filozófiát, égett benne a vágy, hogy elkezdheszen dolgozni. Hangosan felzokogott.

— Ne légy türelmetlen — hajolt ánya fölé az anyja —, holnap még meg kell tanulnod járn. Nem lehet mindent egyszerre, hiszen még csak ma születél!

★

Fantasztikusan körülményes ez a pasas a Marsról. Azt mondja, hogy aJgfwostb23bbasartm³, □gastawqub, szuma\$95ywl?% — pedig csak egy pecsét és egy aláírást szeretne kérni!

— zu —

Fekete György rajza

Aprólék-morzsalék

X tanul, tanul, de nincs semmi látszatja a dolognak. Lehet, hogy szellemi infecundint szed?

Olyan üresnek érzem magam, panaszkodott egy lufballon.

★
Ucsityszja, ucsityszja, ucsityszja... oroszul. De a többi tárgyat mi a fenének?

★
Az önindexelő technika nem azt jelenti, hogy mindenki önmaga írja be a jegyeit az indexébe.

★
Miért hagyta ott az állásod? Untam már, hogy folyton ki-röhögtek. — felelte a bohóc.

★
Ha az ösztöndíjat szó szerint osztanák, lehet, hogy a golyóknak kellene a legmagasabb pénzt adni? — így —

A
MARX KAROLY
Közgazdaságtudományi
Egyetem tanja
Felelős szerkesztő:
Farkasinszky Tiborné
Budapest IX.,
Dimitrov tér 8.
Telefon: 257-207
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Ceolány Ferenc
Készült:
a Szikra Lapnyomdában